

до избухването на голямото въстание - Илинденското на 20 юли 1903 г. Публикациите в седмичника имат за цел да информират загрижената българска общественост относно неговия ход, развитие, участници и последици.

На международния отзвук от въстанието „Реформи“ отделя подобаващо място. Всъщност това е и една от неговите непосредствени цели - да раздвижи и активизира международната общественост по македонския въпрос. Реакциите и настроенията в Русия, Франция, Англия, разбира се и в непосредствено засегнатата от въстанието Турция, са редовен обект на отразяване и анализ.

В „Реформи“ обръща поглед и върху негативната и крайна реакция, проявена към ръководителите на ВМОК от страна на правителството на д-р. Ст. Данев. Печатният орган остро порицава последвалите обиски и арести на изявени комитетски дейци<sup>12</sup>. В противовес на тази официална политика, наложена на България отвън, за отбелязване е подкрепата, която се оказва от страна на българската общественост. В Княжество България се организират митинги, подемат се инициативи, за подпомагане на пострадалите от турските репресии. В тази насока е особено осезателна подкрепата, която оказват женските организации и сдруженията на бежанските групи, дошли от засегнатите райони. Участват женски дружества в цялата страна - Русе, Видин, Варна, Бургас, Търново, Лом, Елена и, разбира се, София<sup>13</sup>. Помощта е морална и материална. Включва се и княжеското семейство, като княза дарява 10 000 лв., а княгиня Клементина - 5 000 лв. Светият синод и Рилският манастир също подпомагат бежанците<sup>14</sup>.

Анализирайки Горноджумайското въстание, в „Реформи“ изгражда известен ореол около изявени негови участници, дейци на ВМОК. Това обстоятелство важи особено за често присъстващите по страниците на седмичника и в притурките: полковник Анастас Янков, Йордан Стоянов, Дончо войвода, Алексо Стоянов, генерал Цончев, Стефан Николов, Тодор Саев и др. Сраженията, които водят четите на комитета с турския аскер в Разложко и Джумайско, се хиперболизират, което се прави с явната цел да се придаде по-голям мащаб на избухналото въстание.

В оценките си за въстанието „Реформи“ губи обективния си поглед и влага голяма доза субективизъм, преувеличавайки неговото значение.

Данните, които в „Реформи“ съобщава за Владимир Каназирев във връзка с въстанието от 1903 г., са сравнително по-обширни и пълни в сравнение с тези за 1902 г. Все пак трябва да се направи уточнението, че сведенията за неговата роля в Илинденското въстание не следват никаква строго хронологична рамка, а в отделни броеве се поднася доста накъсана и епизодична информация. Отразяват се някои сражения, в които участва подпоручик Каназирев, без да се спазва после-